

Rectè loqui me dixit, Nōne igitur, inquam, quandoquidem in istorum neutro nobilitatem deprehendimus, alia ratione eam inquiremus? Quānā ista? Quoniā nobilitas Græcè εὐγένεια vocatur, considerandum quòd εὐ dictio aliquid laude studioque dignum significet, vt εὐπρόσωπον, εὐόφθαλμον. Bonum enim aut pulchrum, aliquid his verbis indicatur. Maximè verò, Videlicet εὐπρόσωπον est, quod faciei: εὐόφθαλμον, quod oculi virtutem habet. Sic est. Porrò genus aliud laudabile est, aliud vile, studioque indignū. Ita profectò. Laude autem studioque dignam rem quamlibet virtutis suæ meritò vocamus. Itaq; genus et à laudabile fimiliter nominādū est. Nominādū. Constat igitur, in quā, eugeniā siue nobilitatem, generis virtutē esse.

Nunc igitur de illis constat, quæ pridem in dubium vocauimus, quam ob causam ex maioribus olim aut diuitibus aut bonis nati, nobiliores videantur esse illis, qui bona propinqua possident. Propinquus autē bona possidet, qui ipse bonus fuerit, quàm qui autē habuerit virtutis studiosum. Itaque nobilis fuerit, quicumque bonus est. Sic enim aliqui syllogismo colligūt, redarguere volētes illos qui aliter sentiunt. Euripides etiā nobilē esse ait, nō qui maioribus longo iam tēpore bonis natus sit, sed qui vir bonus ipse fuerit simpliciter. Verum nō ita se res habet, sed rectè quæstionem prædictā mouent, qui virtutē antiquā præponūt. Causas iā diximus: quoniā videlicet nobilitas, virtus est generis. Virtus autē res laudabilis studioque digna est. Itē genus, in quo multi studiosi bonique fuerint, laudē studiosumque meretur. Fit autē tale genus, cum principii eius laudabile fuerit. Principii enim hāc facultatē habet, vt multa efficiat quale ipsum est. Hoc opus, hāc vis est principij, vt plurima sibi reddat finilia. Cū igitur vnus talis in aliquo genere fuerit, adeoque bonus, vt virtus ab ipso in multas atates transfundatur, hoc certè genus omni laude studioque dignissimū erit. Sic enim permulti fient studiosi homines, si genus humanū sit: nā in equis etiam, & canibus, aliisque animalibus eadē ratio est. Proinde meritò nō ditites, neque boni, sed qui à prisca diuitibus aut antiquis bonis descendunt,

ἔκαστὸν εὐπρόσωπον καὶ ὄφθαλμον, τὸ ἔχον ἀρετὴν προσώπου εὐόφθαλμον δὲ τὸ ὀφθαλμοδ' ἀρετὴν. ἕτως, εἴπειν. ἀλλὰ αὐτὸν ἔστι γένος τὸ καὶ σπουδαῖον, τὸ δὲ φαιῶλον, ἀλλ' ἔσσαν δ' αὖτον πάντων γὰρ εἴπερ σπουδαῖον δὲ γὰρ φαιῶν ἔκαστον καὶ τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ἔῃ ἄσπερ καὶ γένος σπουδαῖον ἰσότητως, ἕτως, εἴπειν ὅτιλον ἀφ' ἑφω, ὅτι δὲν ἢ εὐγένεια, ἀρετὴ γένους.

Φανερόν τοιούτῳ, εἴ φημι ἔργα, περὶ ἄν πάλαι δειππολήσασθαι, διατί ποτε οἱ ἔκπαλαι πλουσίων ἢ οἱ ἔκπαλαι σπουδαῖων εὐγένειας εὐρεθ' ἀκοῶσιν ἔῃ μάλιστα ἢ δ' σιωπῆς τῆς δα' κερτιῶν. αὐτὸς γὰρ εἰς τὴν εὐρεθ' σπουδαῖον ἄν, ἢ πάμπαν σπουδαῖον τετυχηκῶς, ἄσπερ εἴη αὐτὸ εὐγένειας, οἱ κέραιος αἰρηκαὶ τινες εἰρήκασιν ἕτως ἐκ τῆς διελθ' ἄρχειν σπουδαῖοι τὸν συλλογισμὸν τῆς εὐγένειας, ἴσασθαι φησὶ καὶ Εὐριπίδης. ἔχει ἢ δ' ἔκπαλαι σπουδαῖων εὐγένεια φαιῶν ἔῃ ἀλλ' αἴε τις αἰρη ἀγαθὸς ἀπ' αἴε. τὸ δὲ ἔκαστον ἀλλ' ὀρθῶς ζητήσιν οἱ τὴν ἀρχαίαν ἀρετὴν σπουδαῖοντες, τὰ δ' αἴτια εἰπωρὸν τοῦτ' εἶναι, ὅτι ἢ καὶ εὐγένεια ὄσιν, ἀρετὴ γένους ἢ δ' ἀρετὴ, σπουδαῖον. σπουδαῖον δ' ὄσιν γένος, ἐν ᾧ πολλοὶ σπουδαῖοι περιέχασιν ἔργα εὐδαιμονίας, συμβαίνει δὲ τὸ τοῖσιν, ὅταν ἐργάζονται ἀρχὴν σπουδαῖα ἐν τῷ γένει ἢ γὰρ αὐτῆς τοιαύτην ἔχει τὴν δυνάμειν, πολλὰ παρεσκευάζειν οἷα πρὸς αὐτῆς τῷ γὰρ ὄσιν ἀρχῆς ἔργον ποιήσασθαι αὐτῆς ἔργα πολλὰ ὅταν οὖν ἐργάζονται τοῖσιν, εἴε τις ἐν τῷ γένει καὶ ἕτως σπουδαῖος, ἄσπερ ἔχειν τὸ ἀπ' αἰεὶν ἀγαθὸν πολλὰς γένους, τῷ σπουδαῖον ἀνάγκη ἔῃ τὸ γένος, πολλοὶ γὰρ ἔσονται σπουδαῖοι ἀδραστοί, αὐτὸ αἰδραπῶν ἢ τὸ γένος, αὐτὸ ἐπ' αὐτῶν, εἴπειν. ὁμοίως δὲ καὶ ὅτι ἢ ἀλλαν ζῴων. ἄσπερ εὐλόγως, ἔχει οἱ πλείστοι. ἔσιν οἱ ἀγαθοὶ ἀλλ' οἱ ἔκπαλαι πλουσίων, ἢ ἔκπαλαι